

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **M. L.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018 č. j. 71/2018-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 13. 8. 2018 č. j. MHMP 1247540/2018 tak, že v konečném znění uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „*kontrolní řád*“), kterého se dopustil tím, že úmyslně v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a neposkytl k tomu potřebnou součinnost, neboť na základě výzvy k poskytnutí součinnosti – předložení mobilního zařízení s nainstalovanou mobilní aplikací UBER, v rámci kontroly zahájené dne 10. 4. 2018 v 9:51 hod. na Karlově náměstí 501/39, Praha 2, jako kontrolovaná osoba s výzvou nesouhlasil a neumožnil po přechozím projednání provést zdokumentování údajů nacházejících se v mobilním zařízení, za což mu byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč s povinností náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.

3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost, zmatečnost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací argumentací, nezabýval se posouzením konkrétního jednání žalobce, ani postupy kontrolujících osob vůči žalobci, pouze na str. 2-3 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce je kontrolovanou osobou. Žalovaný přitom nerozlišil, v jakém postavení byl žalobce. V protokolu o kontrole považoval žalobce jako řidiče za toho, „kdo zastupuje dopravce“, tedy v terminologii kontrolního řádu za povinnou osobu, přitom při zkoumání kontroly záznamového zařízení žalobce považoval za kontrolovanou osobu „za účelem předložení smluv podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, což odmítl, čímž prokazatelně zabránil řádnému výkonu kontroly“. Žalobce tvrdí, že oba správní orgány záměrně nerozlišily, kdo byl kontrolovanou osobou a kdo povinnou osobou, jaké postavení měl žalobce. Dovodily proto nezákonné závěry. Podle kontrolního řádu kontrolovaná osoba i osoba povinná mají odlišné povinnosti. Subjektem přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu může být pouze kontrolovaná osoba. Žalobce však nebyl při kontrole zahájené dne 10. 4. 2018 v 9:51 hod. na Karlově náměstí 501/39 v Praze 2 kontrolovanou osobou v pozici dopravce. Dopravcem byl G. H., IČ: X. Proti žalobci nebyla zahájena kontrola jako proti dopravci ve smyslu dodržování zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silniční dopravě“), jak vyplývá z protokolu o kontrole ze dne 10. 4. 2018 č. T/20180410/2/Fk. Kontrolní orgán při provádění kontroly si byl vědom, že žalobce jako řidič není kontrolovanou osobou, přesto po žalobci požadoval součinnost. Žalobce byl v postavení povinné osoby, mohl být případně uznán vinným toliko ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu. Žalobce byl přitom postižen za přestupek, který může spáchat pouze kontrolovaná osoba, v rozporu se zásadou *nulla poena sine lege*.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce upozorňuje na porušení zásady subsidiarity podle § 10 odst. 3 kontrolního řádu. Požadavek kontrolujících osob směřoval na kontrolovanou osobu (dopravce), a nikoli na žalobce jako řidiče. Kontrolní orgán nemůže libovolně žádat o informace buď kontrolovanou osobu anebo osobu povinnou, musí dodržovat postup podle kontrolního řádu, aby nedocházelo k libovůli.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce brojí proti uložení pokuty. Úvahy o její výši považuje za irelevantní, neboť správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání nesprávného přestupku. Podle § 15 odst. 3 kontrolního řádu jsou rozdílné sazby pokut přestupků kontrolovaných osob i povinných osob.
6. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce považuje § 15 kontrolního řádu rozporným s Ústavou, Listinou základních práv a svobod, zásadou *nullum crimen sine lege*, i zásadou *nemo tenetur se ipsum accusare*, jelikož nesplňuje požadavky na konkrétnost trestně-právní hypotézy tím, že odkazuje na § 10 odst. 2, 3 kontrolního řádu. V tomto ustanovení vágně stanovená povinnost povinné osobě „poskytnout kontrolujícímu součinnost potřebnou k výkonu kontroly“ nemůže být podkladem pro hypotézu přestupku podle § 15 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Obdobně je tomu v případě § 10 odst. 2 kontrolního řádu ve spojení s § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Povinná osoba nemůže být nucena podle § 15 kontrolního řádu k porušení zásady zákazu sebeobviňování.
7. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 3. 4. 2019 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkázal na spisový materiál, z něhož dostatečně vyplývá postavení žalobce při kontrole. Podle protokolu ze dne 10. 4. 2018 č. T/20180410/1/Fk byl kontrolován žalobce jako řidič, tedy kontrolovaná osoba. Protokol č. T/20180410/2/Fk, který zmiňuje žalobce, se

netýká žalobce, ani není součástí spisového materiálu žalobce, týká se jiného přestupce, a to dopravce. Z protokolu lze shledat, že žalobce při kontrole byl v postavení kontrolované osoby. Kontrola, jejímž předmětem bylo dodržování zákona o silniční dopravě, byla se žalobcem jako s řidičem zahájena dne 10. 4. 2018 v 9:51 hod. na Karlově náměstí 501/39, Praha 2. K zahájení kontroly došlo prvním z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole. Žalovaný nesouhlasil se žalobcem, že prvostupňový orgán v odůvodnění rozhodnutí odkázal na protokol o kontrole dopravce. Protokol týkající se dopravce nebyl v prvostupňovém rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí zmíněn, bylo odkazováno pouze na protokol o provedení kontroly žalobce, který je relevantní pro vedené řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013 sp. zn. 1 As 75/2013, z něhož vyplývá, že za kontrolovanou osobu je považována fyzická či právnická osoba podléhající kontrole. Kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly a umožnit kontrolujícímu výkon jeho práv stanovených kontrolním řádem a poskytnout k tomu potřebnou součinnost. Žalobce tuto povinnost porušil, když ke kontrole na výzvu nepředložil mobilní telefon – záznamové zařízení. Podle § 21d odst. 6 zákona o silniční dopravě nesmí řidič užít při výkonu práce řidiče taxislužby vozidlo, které není vybaveno taxametrem, k jinému účelu než k poskytování přepravy podle § 21 odst. 4 tohoto zákona. Jelikož v kontrolovaném případě nebylo vozidlo, kterým byla prokazatelně provedena přeprava pro cizí potřeby formou taxislužby, v daném případě prostřednictvím UBER, označeno a vybaveno, kontrolní pracovník chtěl v návaznosti na § 21d odst. 6 zákona o silniční dopravě zkontrolovat, zda řidič dodržuje povinnost užít toto vozidlo pouze k poskytování přepravy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. K tomu je nutné, aby byla řidičem předložena smlouva, na jejímž základě má být přeprava provedena. Řidič má povinnost vytvořit kontrolujícímu orgánu podmínky pro výkon kontroly tím, že mu předmětnou smlouvu předloží. Kontrolním pracovníkem nebyla porušena práva žalobce, kontrolní pracovník měl podle § 8 kontrolního řádu právo požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly. Ačkoli není v zákoně o silniční dopravě výslovně uvedena povinnost řidiče, který vykonává přepravu podle § 21 odst. 4 tohoto zákona, mít ve vozidle a předložit smlouvy, na základě kterých jsou přepravy toho dne prováděny, zákonodárce tuto povinnost stanovil analogickým dovozením prostřednictvím § 21d odst. 6 tohoto zákona, podle kterého má řidič povinnost prokázat charakter jím prováděné přepravy. Zmiňovanou povinnost žalobce nedodržel.

8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a shledal, že žaloba není důvodná.
9. U jednání, které se konalo dne 23. 11. 2021, strany setrvaly na své argumentaci. Žalobce zdůraznil, že prvostupňový orgán pro zahájení kontroly učinil nedostatečné poučení podle kontrolního řádu vůči žalobci jako řidiči – kontrolované osobě i jako dopravci povinné osobě. S tímto tvrzením se žalovaný neztotožnil, uvedl, že na místě byl řidič standardně poučován jako kontrolovaná osoba, byl mu přečten kontrolní řád, jeho postoj byl takový, že na místě odmítl spolupracovat. Kontrola nebyla vůči němu vedena jako proti povinné osobě. Za důkaz ve věci soud provedl celý CD/DVD záznam pořízený prvostupňovým orgánem, jenž byl součástí správního spisu, zvukový i obrazový, který hodnotí soud níže (viz bod 15. tohoto rozsudku). Soud zamítl jako důkaz žalobcem předloženou kopii

potvrzení o zabránění v jízdě žalobci, který jako řidič jej odmítl podepsat, neboť takový důkaz s ohledem na obsah správního spisu i provedený záznam považuje za nadbytečný.

10. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
11. Podle protokolu o kontrole ze dne 10. 4. 2018 č. T/20180410/1/Fk (dále též „kontrolní protokol“) byla dne 10. 4. 2018 v 9:51 hod. v místě Karlovo náměstí 501/39, Praha 2, zahájena kontrola prvním z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, kterou byl žalobce, ztotožněný rodným číslem a číslem osobního dokladu, jako řidič vozidla tov. zn. Škoda Octavia modré barvy, SPZ X, dopravce G. H., IČO: X, sídlem X (dále též „dopravce“). Kontrolovaná osoba provedla kontrolní přepravu dne 10. 4. 2018 v čase 9:51 až 10:02 hodin objednanou přes mobilní aplikaci Uber dvěma kontrolním pracovníkům po trase z Karlova náměstí 501/39 v Praze 2 do Lublaňské 1 v Praze 2, přes ulice Karlovo náměstí, Ječná, Sokolská, Rumunská a Lublaňská. Podle kontrolního zjištění „[s] kontrolovanou osobou byla provedena kontrolní jízda. Vozidlo nebylo označeno ani vybaveno jako vozidlo taxislužby. Vozidlo nebylo jako taxi vůbec zaevidováno. Řidič je držitelem oprávnění řidiče - neměl ho však vystaven - byl v peněženke. Řidič byl následně vyzván k součinnosti, kterou však odmítl. Odmítl předložit aplikaci Uber (záznamové zařízení) k dalšímu výkonu kontroly. Na místě byl za neumožnění výkonu kontroly zadržen příkaz řidiče taxislužby č. X.“ Při kontrole byla kontrolovaná osoba vyzvána k poskytnutí součinnosti, předložení mobilního zařízení s nainstalovanou mobilní aplikací Uber pro zjištění historie/seznamu počtu jízd z účtu řidiče Uber. Kontrolovaná osoba s výzvou nesouhlasila a neumožnila po předchozím projednání provést zadokumentování údajů nacházejících se v mobilním zařízení. V rámci kontroly bylo zjištěno, že kontrolovaná osoba nevytvořila podmínky a neumožnila výkon oprávnění a neposkytla součinnost, tím porušila § 10 odst. 2 kontrolního řádu. S citovaným protokolem byla kontrolovaná osoba seznámena, odmítla jej podepsat a jeho stejnopis převzala dne 10. 4. 2018.
12. Příkazem č. j. MHMP 1090717/2018 ze dne 24. 7. 2018 prvostupňový orgán uznal přestupce vinným z přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Proti příkazu podal přestupce blanketní odpor.
13. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 13. 8. 2018 č. j. MHMP 1247540/2018 byl přestupce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a neposkytl k tomu potřebnou součinnost, neboť na základě výzvy k poskytnutí součinnosti - předložení mobilního zařízení s mobilní aplikací UBER, a to za účelem zadokumentování historie/seznamu počtu jízd z účtu řidiče UBER, v rámci kontroly zahájené dne 10. 4. 2018 v 9:51 hod. na Karlově náměstí 501/39, Praha 2, přestupce jako kontrolovaná osoba s výzvou nesouhlasil a neumožnil po přechodném projednání provést zadokumentování údajů nacházejících se v mobilním zařízení, za což mu byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč s povinností úhrady do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a povinností hradit náklady řízení v částce 1 000 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění na str. 2 a 3 popsal průběh kontroly a důsledky z ní vyplývající, k protokolu, který se týkal žalobce, uvedl č. T/20180410/1/Fk. Proti tomuto rozhodnutí podal přestupce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 2. 10. 2018 č. j. 71/2018-190-TAXI/3 doplnil do skutkové věty, že přestupce jednal úmyslně, pokutu snížil na 40 000 Kč, náklady řízení uložil přestupci zaplatit do 30 dnů, ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. V posledním odstavci na str. 2 odůvodnění uvedl, že kontrolovanou osobou je podle kontrolního řádu ten, kdo provádí činnost, jenž je předmětem kontroly, podle zvláštního právního předpisu. V daném případě byl předmětem kontroly výkon taxislužby podle zákona o silniční dopravě. Podle zákona o silniční dopravě jsou v oblasti taxislužby ukládány povinnosti jak řidiči, kterým je provedena přeprava, tak dopravci, který je za poskytnutí přepravy odpovědný. Předmětem kontroly je následně kontrola dodržování těchto povinností. Kontrolovanou osobou podle kontrolního řádu může být jednak řidič, který je povinen dodržovat povinnosti jemu stanovené primárně v § 21d tohoto zákona, a jednak dopravce, jehož povinnosti jsou širší, a jsou zakotveny primárně v § 21 tohoto zákona. Závisí na nositeli kontrolní pravomoci, u jakého subjektu bude kontrola v návaznosti na § 34 odst. 3 zákona o silniční dopravě provedena. V protokolu, který byl o kontrole vypracován, byl řidič jako kontrolovaná osoba řádně identifikován, není tak pochyb o tom, že řidiče kontrolní orgán za kontrolovanou osobu skutečně považoval. Nelze akceptovat námitku, že řidič nevystupoval v předmětné kontrole jako kontrolovaná osoba, jelikož jím byla ve smyslu kontrolního řádu prováděna činnost, která byla následně předmětem kontroly. Z příložené videodokumentace a protokolu vyplývá, že řidič byl kontrolním pracovníkem vyzván k předložení mobilního telefonu, který v rámci předmětné přepravy figuroval jako záznamové zařízení, za účelem předložení smluv podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Řidič odmítl tak učinit, čímž prokazatelně zabránil řádnému výkonu kontroly. Povinností řidiče bylo v návaznosti na kontrolní řád tyto smlouvy předložit, aby mohlo dojít k řádnému výkonu kontroly. Tímto jednáním řidič porušil svou povinnost uvedenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Vzhledem k tomu, že prvostupňový orgán neuvedl do výrokové části formu zavinění, a z příložené videodokumentace či odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že řidič byl vyzván k předložení záznamového zařízení a zároveň byl poučen o následcích neuposlechnutí této výzvy, pak vědomě na základě vlastního dobrovolného uvážení záznamové zařízení řidič nepředložil. Byť řidič si byl vědom následků svého jednání, a přesto žádosti kontrolního pracovníka nevyhověl a neumožnil mu v této části výkon kontroly, jeho jednání žalovaný vyhodnotil za úmyslné, proto tuto skutečnost promítl do výroku rozhodnutí. Pokutu ve výši 100 000 Kč shledal žalovaný za nepřiměřenou. V případě, že by byl řidič současně v postavení dopravce, kterému je možné uložit podle zákona o silniční dopravě pokutu až do výše 350 000 Kč, uložení pokuty za nesoučinnost ve výši 100 000 Kč by bylo přiměřené. S ohledem na postavení řidiče, povahu a závažnost přestupku a také skutečnost, že řidič protiprávní jednání nepopírá, žalovaný pokutu snížil na 40 000 Kč. Pokuta uložená v uvedené výši odpovídá charakteru spáchaného přestupku a zároveň má dostatečný preventivní a represivní charakter na řidiče. Ohledně protokolu, který se týkal žalobce, uvedl žalovaný č. T/20180410/1/Fk (v prvním odstavci na str. 2 napadeného rozhodnutí).
15. O průběhu kontroly byl pořízen CD/DVD záznam, který soud celý provedl při jednání jako důkaz. Vyplývá z něj, že po kontrolní jízdě byl žalobce jako řidič kontrolujícím pracovníkem vyzván k součinnosti při prováděné kontrole jako kontrolovaná osoba, aby prokázal charakter jím prováděné přepravy, a byl poučen o následcích pro případ, že výzvě nevyhoví. Provedení kontroly je řádný bezprostřední úkon učiněný na ulici, který v daném případě splnil zákonné obsahové náležitosti. Soud se neztotožnil se žalobcem, který namítl nezákonnost pořízení takového důkazu (např. soud

ze záznamu ověřil, že kontrolní orgán při zahájení kontroly se představil, uvedl rozhodné skutečnosti, poučil žalobce, jednal s ním jako s kontrolovanou osobou, opakovaně vyzval řidiče k předložení záznamového zařízení o jízdě, po odmítnutí upozornil řidiče na možnost pokuty, uvedl její výši, apod.).

16. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
17. Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*
18. Podle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako povinná osoba nesplní povinnost podle § 10 odst. 3.*
19. Podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu *za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 500 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. b) lze uložit pokutu do 200 000 Kč.*
20. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu *kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*
21. Podle § 10 odst. 3 kontrolního řádu *povinná osoba je povinna poskytnout kontrolujícímu součinnost potřebnou k výkonu kontroly, nelze-li tuto součinnost zajistit prostřednictvím kontrolované osoby.*
22. Podle § 1 odst. 1 kontrolního řádu *tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů a právnických nebo fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „kontrolní orgán“), při kontrole činnosti orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů, právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“).*
23. Podle § 2 kontrolního řádu *kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů.*
24. Podle § 21d odst. 6 zákona o silniční dopravě *řidič vozidla taxislužby nesmí při výkonu práce řidiče taxislužby užít vozidlo taxislužby, které v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) není vybaveno taxametrem, k jinému účelu než k poskytování přepravy podle § 21 odst. 4.*
25. Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností, zmatečností a nesrozumitelností napadeného rozhodnutí, jak žalobce namítá v *prvním žalobním bodu*. Pokud by námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
26. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které

vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22).

27. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
28. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, tím se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
29. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Tato dílčí námitka není důvodná.
30. Městský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkami podaného odvolání. Podle soudu se žalovaný s odvolací argumentací žalobce jako s celkem vypořádal způsobem pro věc dostatečným. Žalovaný reagoval na všechny stěžejní námitky žalobce, které v odpovídajícím rozsahu vypořádal. Soud připomíná, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobce, přesto všechny odvolací námitky vypořádal. Uvedené vychází z ustálené judikatury správních soudů, podle níž soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19), tyto závěry lze přitom vztáhnout i na rozhodování správních orgánů druhého stupně. Na straně 2-3 napadeného rozhodnutí

se žalovaný zabýval zásadní odvolací námitkou týkající se postavení žalobce v rámci provedené kontroly. Žalovaný s odkazem na zákonná ustanovení vymezil pozici žalobce toliko jako kontrolované osoby, neboť jím byla ve smyslu kontrolního řádu prováděna činnost, která byla následně předmětem kontroly. Podpůrně žalovaný odkázal na kontrolní protokol č. T/20180410/1/Fk, v němž je žalobce coby kontrolovaná osoba identifikován. Uvedená argumentace nebyla soudem v souladu se shora připomenutou judikaturou shledána jako nepřezkoumatelná. Žalovaný uvedl řešení dané otázky, včetně přílehlavé právní úpravy. Dalšími odvolacími námitkami se pak žalovaný zabýval na stranách 3-5 napadeného rozhodnutí, které podle soudu rovněž v odpovídajícím rozsahu vypořádal, jak bude uvedeno i níže.

31. Namítá-li žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho konkrétním jednáním a postupem kontrolujících pracovníků, odkazuje soud na stranu 1 a 2 napadeného rozhodnutí, kde bylo jednání žalobce a kontrolních pracovníků v rámci provedené kontroly popsáno.
32. Soud neshledal napadené rozhodnutí ve vztahu k určení postavení žalobce v rámci provedené kontroly za zmatečné ani za nesrozumitelné. Není pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí nerozlišil, zda byl žalobce ve vztahu k předmětné kontrole kontrolovanou osobou či osobou povinnou. Již ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo najisto postaveno, že žalobce byl shledán vinným z přestupku, kterého se dopustil jako kontrolovaná osoba, přičemž odůvodnění tohoto rozhodnutí není s tímto určením nikterak v rozporu. Totéž lze vztáhnout i na napadené rozhodnutí. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřetelně vyplývá, že správní orgány jednaly se žalobcem jako s kontrolovanou osobou, což podepřely mimo jiné odkazem na kontrolní protokol č. T/20180410/1/Fk, v němž soud ověřil, že žalobce byl rovněž označen za kontrolovanou osobu, s níž byla kontrola zahájena a vedena. Z ničeho nevyplývá tvrzení žalobce stran pochybností, zda na něj bylo nahlíženo jako na kontrolovanou osobu či na osobu povinnou. Oba stupně správních orgánů konstantě deklarovaly postavení žalobce coby kontrolované osoby.
33. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy v jeho výrokové části jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejichž základě byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku a na základě nichž mu byla za toto jednání uložena pokuta.
34. Dále žalobce tvrdí, že v rámci kontroly provedené dne 10. 4. 2018 nebyl kontrolovanou osobou, nýbrž osobou povinnou, nemohl být proto shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.
35. Pro vymezení kontrolované osoby a osoby povinné je nutno vyjít z kontrolního řádu, základní právní úpravy kontrolní činnosti vymezených kontrolních orgánů. Podle § 1 odst. 1 kontrolního řádu se kontrolovanou osobu rozumí orgány moci výkonné, orgány územních samosprávních celků, jiné orgány, právnické a fyzické osoby, jejichž činnost je kontrolována. O kontrolované osobě se kontrolní řád dále zmiňuje v § 2 v rámci definice samotné kontroly, když uvádí, že *„kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů.“* Kontrolovanou osobu je tudíž ve smyslu shora uvedeného konkrétní subjekt, vůči němuž kontrola směřuje, jehož činnost je kontrolována. Jinými slovy, kontrolní orgány zjišťují, zda kontrolované osoby plní povinnosti jim stanovené či

vyplývající z právních předpisů nebo které jim byly na základě těchto předpisů uloženy. Za tímto účelem disponují kontrolní orgány řadou oprávnění, kterým odpovídají práva a povinnosti kontrolované osoby, blíže vymezená v § 10 odst. 1 a 2 kontrolního řádu. K povaze kontroly Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[k]ontrola představuje interaktivní činnost, která z povahy věci a cíle, jehož má být dosaženo (tj. zjištění, zda kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů nebo které jí byly na základě těchto předpisů uloženy), vyžaduje vzájemnou komunikaci a součinnost mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021 č. j. 8 As 102/2019-31). Kontrolní orgány jsou tedy oprávněny po kontrolované osobě v rámci prováděné kontroly požadovat potřebnou součinnost, kterou jim je kontrolovaná osoba povinna poskytnout, aby byl zajištěn řádný výkon kontroly. Kontrolující orgán přitom může požadovat součinnost i po tzv. povinné osobě, kterou kontrolní řád definuje jako osobu, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela. Městský soud se ztotožňuje se žalobcem v dílčí otázce, že povinnou osobou je osoba odlišná od kontrolované osoby, která však je vůči kontrolované osobě v určitém vztahu a jejíž součinnost je pro řádný výkon kontroly a dosažení jejího účelu taktéž nezbytná. Může se jednat například o dodavatele či odběratele kontrolované osoby, zákazníka, případně i některé zaměstnance kontrolované osoby.

36. V posuzované věci žalobce namítá, že kontrolovanou osobou v předmětné kontrole zahájené dne 10. 4. 2018 ve věci dodržování zákona o silniční dopravě nebyl on jako řidič kontrolovaného vozidla, nýbrž dopravce.
37. Městský soud uvádí, že zákon o silniční dopravě v rámci právní regulace taxislužby upravuje jednak povinnosti dopravce tím, že mu určuje podmínky provozování taxislužby v § 21, jednak povinnosti samotného řidiče taxislužby při výkonu práce řidiče taxislužby v § 21d. Jinými slovy, zákon o silniční dopravě reguluje jak činnost dopravce spočívající v provozování taxislužby, tak činnost řidiče, která spočívá ve výkonu práce řidiče taxislužby. Za tímto účelem stanoví zákon oběma kategoriím zvláštní povinnosti, které jsou povinny dodržovat, a za jejich porušení jsou případně sankcionovány ze strany správních orgánů. Správní orgány (dopravní úřady) ve smyslu § 34 zákona o silniční dopravě disponují pravomocí kontrolovat plnění jejich zákonných povinností.
38. Ze shora uvedeného vyplývá, že předmětem kontroly ve věci dodržování zákona o silniční dopravě může být jak dodržování povinností dopravce provozujícího taxislužbu, tak dodržování povinností ze strany řidiče taxislužby. Pro projednávanou věc je podstatné, jaká činnost byla v rámci shora uvedené kontroly kontrolována, respektive dodržování kterých povinností bylo prvostupňovým orgánem zjišťováno. Podle kontrolního protokolu ze dne 10. 4. 2018 č. T/20180410/1/Fk, který byl sepsán v rámci prováděné kontroly zahájené dne 10. 4. 2018 v 9:51 hod. v místě Karlovo náměstí 501/39 v Praze 2, jako kontrolovaná osoba byl kontrolním orgánem označen žalobce jako řidič, který provedl kontrolovanou přepravu, s ním podle § 5 kontrolního řádu byla zahájena kontrola. Průběh kontroly zachycený v tomto kontrolním protokolu osvědčuje též pořízený videozáznam prvostupňovým orgánem. Při kontrole kontrolní orgán zjišťoval plnění povinností ze strany řidiče, nyní žalobce, stanovené mu zákonem o silniční dopravě, mimo jiné i povinnosti podle § 21d odst. 6 zákona o silniční dopravě [řidič vozidla taxislužby při výkonu práce řidiče taxislužby nesmí užít vozidlo taxislužby, které v

souladu s § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě není vybaveno taxametrem, k jinému účelu než k poskytování přepravy podle § 21 odst. 4 téhož zákona. Za účelem prokázání plnění specifikované povinnosti, tedy zda žalobce v rozporu se zákonem neužil vozidlo taxislužby nevybavené taxametrem, respektive zda vozidlem nevybaveným taxametrem byla poskytnuta přeprava pouze podle § 21 odst. 4 uvedeného zákona, si kontrolující orgán vyžádal od řidiče - žalobce, předložení zařízení zaznamenávající dokumenty prokazující poskytování přepravy podle § 21 odst. 4 téhož zákona. Jinými slovy žalobce byl v rámci prováděné kontroly vyzván k součinnosti za účelem prokázání, zda jako řidič plní povinnosti mu zákonem stanovené. Požadovanou součinnost však žalobce, jak je zřejmé z kontrolního protokolu i podle provedeného videozáznamu, odmítl. Kontrolní protokol zaznamenávající průběh a výsledek kontroly žalobce přitom nelze zaměňovat s protokolem č. T/20180410/2/Fk, který zmiňuje žalobce, a který je součástí jiné kontroly než osoby žalobce. Uvedený protokol byl výstupem kontroly, v rámci níž bylo zjišťováno plnění zákonných povinností dopravce, který byl v tamním případě kontrolovanou osobou. Tyto dvě kontroly o rozdílném předmětu a rozdílné kontrolované osobě je nutno odlišovat. Jejich obsah nelze směšovat ani zaměňovat. Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, či rozhodnutí prvostupňového orgánu, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, byl toliko jediný kontrolní protokol, který byl sepsán o kontrole žalobce a jeho činnosti. Jiný protokol v předmětném řízení s osobou žalobce nebyl aplikován. Prvostupňový orgán i žalovaný vycházeli při rozhodování o přestupku žalobce pouze z tohoto kontrolního protokolu, nikoli z protokolu (č. T/20180410/2/Fk), který zmiňuje žalobce, jak vyplývá z rozhodnutí obou stupňů správních orgánů. Na základě zjištění učiněných z kontrolního protokolu správní orgány dospěly k závěru, že žalobce spáchal přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, když při kontrole neposkytl jako kontrolovaná osoba potřebnou součinnost, porušil tím § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Žalobce byl tedy postižen toliko za přestupek, kterého se dopustil v rámci kontroly jeho osoby (jako řidiče), nikoli při kontrole jiného subjektu (dopravce).

39. S tvrzením žalobce, že přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu se může dopustit pouze kontrolovaná osoba, se lze ztotožnit. Subjektem, tedy pachatelem přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu skutečně může být pouze kontrolovaná osoba. Jedná se o zvláštní subjekt přestupku, jehož se může dopustit pouze osoba se speciálním postavením. Cílem tohoto sankčního ustanovení kontrolního řádu je „[...] přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Jde v zásadě o dobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní (srov. opět důvodovou zprávu ke kontrolnímu řádu), tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017 6 As 83/2017-33). Objektem tohoto přestupku je tak řádný výkon kontroly. Městský soud dodává, že objektem přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 10 odst. 2 je zákonem chráněný zájem na řádném výkonu kontroly a dosažení jejího účelu prostřednictvím nerušeného výkonu práv kontrolujících (viz rozsudek Městského soud v Praze ze dne 8. 10. 2019 č. j. 11 Af 36/2017-53).
40. Lze uzavřít, že žalobce byl v rámci kontroly zahájené dne 10. 4. 2018 v 9:51 hod. na Karlově náměstí 501/39 v Praze 2, o níž byl sepsán kontrolní protokol, kontrolovanou osobou, nikoliv osobou povinnou, a jako kontrolovaná osoba byl v souladu s § 8 kontrolního řádu vyzván k součinnosti, kterou v rozporu s § 10 odst. 2 téhož zákona

odmítl poskytnout. Závěr žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, že tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, považuje soud za relevantní, souladný s rozhodnou právní úpravou. Žalobce byl v postavení speciálního subjektu, jež se může uvedeného přestupku dopustit. Napadené rozhodnutí či rozhodnutí prvostupňového orgánu nepředstavuje zkrácení práv žalobce, ani porušení zásady „*není trestu bez zákona*“. První žalobní bod shledal soud nedůvodným.

41. Ve vztahu ke *druhému žalobnímu bodu* jistě lze přisvědčit žalobci, že povinnost součinnosti povinné osoby je ve vztahu k téže povinnosti kontrolované osoby subsidiární. Nicméně uvedené není k projednávané věci rozhodné, neboť, jak soud konstatoval již výše, žalobce měl v rámci předmětné kontroly postavení kontrolované osoby, měl povinnost poskytnout vyžádanou součinnost. Postup kontrolního orgánu, který jej v souladu s § 8 kontrolního řádu k součinnosti vyzval, nemohl být v rozporu se zásadou subsidiarity podle § 10 odst. 3 kontrolního řádu, když žalobce nebyl osobou povinnou. Druhý žalobní bod soud neshledal důvodným.
42. Ke *třetímu žalobnímu bodu* soud připomíná, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2. Soud přitom již výše shledal tento závěr žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, v souladu se zákonem.
43. Podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu lze za přestupek podle odstavce 1 písm. a) uložit kontrolované osobě pokutu do 500 000 Kč. Z uvedeného zákonného ustanovení při úvahách o výši uložené pokuty vyšel i žalovaný, když konstatoval, že „*podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu lze kontrolované osob uložit za neumožnění výkonu kontroly pokutu do výše 500 000 Kč*“. Žalovaný snížil výši pokuty uložené prvostupňovým orgánem, neboť na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že ačkoli žalobce svým jednáním zabránil výkonu státního odborného dozoru, pokuta za toto jednání uložená prvostupňovým orgánem byla nepřiměřená. V daném případě byla výše uložené pokuty žalovaným přiléhavě zdůvodněna, z napadeného rozhodnutí je seznatelné, že žalovaný přihlédl k relevantním hlediskům, jako je závažnost spáchaného přestupku, způsob a okolnosti jeho spáchání, jakož i jeho následek. Soud má za to, že hodnocení kritérií, které učinil žalovaný při určení výše pokuty, bylo provedeno v zákonných mantinelech a po věcné stránce mu nelze vytknout nedostatek logických úvah ani zneužití diskrečního práva. Výše uložené pokuty 40 000 Kč nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Námitku žalobce, že úvahy o výši pokuty jsou irrelevantní, nesprávné a nezákonné, považuje proto soud za nedůvodnou. Dodává, že žalobcem namítané ustanovení § 15 odst. 3 kontrolní řád neobsahuje, ani neobsahoval. Ustanovení § 15 odst. 2 kontrolního řádu, které skutečně upravuje výše pokut pro přestupky kontrolovaných osob a osob povinných, žalovaný na věc aplikoval příhodně. Třetí žalobní bod je nedůvodný.
44. Ve *čtvrtém žalobním bodu* namítaný rozpor § 15 kontrolního řádu s ústavními předpisy spatřuje žalobce především v rozporu se zásadami *není trestného činu bez zákona*, a *zákazu sebeobviňování*. Ačkoli se obě zásady týkají postihu za trestné činy a řízení o nich, tedy činů, za které mohou ukládat tresty soudy, podle konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu se uvedené zásady uplatňují i v oblasti správního trestání.

45. Hmotněprávní zásada *není trestného činu bez zákona* je v ústavním pořádku vložena do čl. 39 Listiny základních práv a svobod, podle kterého „[j]en zákon stanoví, které jednání je trestným činem a jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit“. Vyjadřuje požadavek, aby podmínky odpovědnosti za protiprávní jednání byly stanoveny pouze zákonem, rovněž aby právní povinnosti, jejichž porušení je sankcionováno, byly stanoveny zákonem nebo na základě zákona. Zároveň je vyžadováno, aby znaky správních deliktů byly zákonem stanoveny přesně, jasně a určitě. Podle soudu dotčené ustanovení § 15 kontrolního řádu shora uvedené podmínky splňuje. Skutková podstata přestupku podle § 15 kontrolního řádu spočívá v porušení povinností podle § 10 odst. 2 kontrolovanou osobou, případně porušení povinností podle § 10 odst. 3 povinnou osobou. Ustanovení § 10 odst. 2 a 3 kontrolního řádu stanoví kontrolované osobě a povinné osobě povinnost součinnosti při prováděné kontrole. Městský soud v obecné rovině přisvědčuje žalobci, že kontrolní řád v § 10 odst. 2 a 3 neurčuje, jakým způsobem a formou má být součinnost kontrolovanou a povinnou osobou poskytnuta. Z § 8 kontrolního řádu však vyplývá, jaké konkrétní úkony ve vztahu ke kontrolované a povinné osobě je kontrolující orgán oprávněn požadovat. Povinnost kontrolované osoby a povinné osoby poskytnout kontrolujícímu orgánu potřebnou součinnost podle § 10 odst. 2 a 3 kontrolního řádu bude splněna tím, že vyhoví požadavkům kontrolujícího orgánu vznesených na základě § 8 kontrolního řádu. Městský soud neshledal, že právní úprava § 15 kontrolního řádu ve vazbě na § 10 odst. 2 a 3 téhož zákona by byla formulována s nedostatečnou mírou určitosti pro své adresáty. S ohledem na shora uvedené městský soud se neztotožňuje se žalobcem, že by § 15 kontrolního řádu porušoval uvedenou zásadu.
46. Podle městského soudu není porušením procesní zásady *zákazu sebeobviňování* vyjádřené v čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je-li vyžadována povinnost, v daném případě součinnost, která je uložena zákonem. Kontrolovaná osoba je povinna poskytnout součinnost ke zjištění skutkového stavu věci. Kontrolovanou osobu nelze nutit pouze k takovým úkonům, jimiž by přímo uznala protiprávnost svého jednání. Aplikace zákazu sebeobviňování je v dané věci omezena ustanovením § 8 a § 10 kontrolního řádu, která směřují právě k tomu, aby kontrolní orgán mohl zjistit skutkový stav věci (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 7. 2006 č. 54810/00 *Jalloh proti Německu*, rozsudek Tribunálu 20. 2. 2001 T-112/98 ve věci *Mannesmannröhren-WerkeAG proti Komisi*, nebo nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010 sp. zn. I. ÚS 1849/08, anebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015 č. j. 6 As 159/2014-52, či ze dne 21. 6. 2016 č. j. 4 As 29/2016-47).
47. Městský soud poukazuje i na rozhodnutí Ústavního soudu, který v usnesení ze dne 11. 12. 2018 sp. zn. II. ÚS 3761/18 uvedl, že: „Co se týká namítané zásady zákazu sebeobviňování, zdejší soud již aproboval závěr, že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k poskytnutí potřebných informací, a to i v případě, že mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu; opačný názor by totiž znamenal eliminaci kontrolní činnosti (srov. Usnesení ze dne 3. 4. 2017, sp. zn. I. ÚS 529/17, dále unesení ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 3140/18, rovněž v usnesení ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. III. ÚS 1729/17).“ Kontrolní řád ukládá kontrolované osobě povinnost umožnit kontrolujícímu orgánu výkon jeho oprávnění. Samotná povinnost součinnosti, v daném případě předložení existujících dokumentů, tak není sebeobviněním, neboť adresátovi dané povinnosti by i při předložení požadovaných dokumentů nic nebránilo v navazujícím řízení brojit proti závěrům, které by kontrolní orgán z daných dokumentů učinil (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2018 č. j. 4 As 92/2018-35, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018 č. j. 1 As 84/2018-33).

48. Městský soud proto neshledal nesoulad § 15 kontrolního řádu s ústavním pořádkem, se zásadami *nullum crimen sine lege* i *nemo tenetur se ipsum accusare*, předmětné ustavení není s ústavním pořádkem v rozporu. Čtvrtý žalobní bod tak neshledal soud důvodným.
49. Na základě výše uvedeného městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu

